

Ευαγόρας Παλληκαρίδης

(Αλλαγή της τελευταίας πράξης της ζωής του ήρωα: Του παραχωρείται χάρη...)

Ημερολόγιο Ευαγόρα Παλληκαρίδη

(τελευταία λόγια)

13/3/1957

Τα μεσάνυχτα θα οδηγηθώ προς την αγχόνη. Τη φαντάζομαι μπροστά μου και καταλαβαίνω ότι η ώρα πλησιάζει, αυτή η ώρα που θα πεθάνω για την πατρίδα, αλλά αφού είναι για την πατρίδα είμαι χαρούμενος, μέχρι και την τελευταία μου στιγμή. Έλληνας Κύπριος γεννήθηκα, Έλληνας Κύπριος θα πεθάνω.

14/3/1957

Φτάνω μπροστά στην αγχόνη, «ώρα για να πεθάνεις με θάρρος για την πατρίδα» λέω από μέσα μου. Ξαφνικά μου ανακοινώνουν: «Ευαγόρα Παλληκαρίδη η Βασίλισσα Ελισάβετ σου δίνει χάρη, χαρίζοντας σου τη ζωή».

Τότε ήταν η στιγμή που συνειδητοποιώ ότι δε θα πεθάνω, αλλά θα συνεχίσω να μάχομαι για την πατρίδα μας. Τίποτα δε με σταματά. Το μόνο που εύχομαι είναι να δω, έστω και για μια φορά, την Κύπρο ελεύθερη.

15/3/1957

Μια νέα μέρα ξεκινά και ο πόλεμος συνεχίζεται με μόνο ένα στόχο: Η Κύπρος ανεξάρτητη να γίνει, ενωμένη με την Ελλάδα. Ορκίστηκα να αγωνιστώ με την Ε.Ο.Κ.Α. και μέχρι το τέλος αυτό θα κάνω.

21/3/1957

Χάσαμε πολλές μάχες αλλά δεν παραδινόμαστε. Μετά από τη χάρη της Βασίλισσας Ελισάβετ, κατάλαβα ότι αν με ξαναπιάσουν δε θα έχω χάρη, αλλά για εμένα είναι κάτι ασήμαντο, που δεν θα με εμποδίσει από το να μάχομαι για την πατρίδα. Λέω συνέχεια στον εαυτό μου αν πεθάνω, θα πεθάνω για την πατρίδα μου, και αυτό είναι το σημαντικότερο απ' όλα. Σήμερα ίσως να είναι η τελευταία μου μάχη με τον εχθρό, ίσως και όχι. Στον πόλεμο μόνο μια σκέψη/στόχο έχουμε οι αγωνιστές, να ελευθερώσουμε την Κύπρο από τους Άγγλους, και αυτό θα έχουμε στο μυαλό μας μέχρι και το ΤΕΛΟΣ.

Κατά την μάχη τραυματίστηκα και οι Άγγλοι κατάφεραν να με φυλακίσουν και πάλι....

22/3/1957

Η τελευταία μου μάχη ήταν χθες αλλά δεν πτοούμαι. Η μοίρα μου τα πράγματα έτσι τα έφερε, έτσι ήθελε να γίνουν. Μια φορά πεθαίνει κανείς για την ίδια του την πατρίδα, χαλάλι. Η ευχή μου δεν πραγματοποιήθηκε αλλά δεν πειράζει. Με θάρρος μέχρι και την τελευταία μου στιγμή, χαρούμενος βαδίζω προς τον θάνατο. Για την πατρίδα μου που αγαπώ πεθαίνω. Είναι το καλύτερο που θα μπορούσα να πάθω: Να αγωνιστώ για την πατρίδα και για αυτήν τη ζωή μου να δώσω!

Φελίσια Μαρία Walser, ΣΤ' 4